

Chào mọi người! Tôi là anh chàng có cái tai rất dài. Các bạn thử đoán xem tôi là ai? Hi...hi. Tôi là Thỏ đây. Nếu ai đã từng đọc câu chuyện ngụ ngôn Rùa và Thỏ thì chắc chắn ai cũng biết về tôi. Hôm nay tôi sẽ kể cho các bạn nghe về câu chuyện của chính mình và bài học tôi rút ra được từ câu chuyện đó nhé.

Vào một buổi sáng mùa thu mát mẻ. Bầu trời cao xanh mênh mông. Tớ thông thả dạo bước ra bờ suối để ngắm sương tan và điểm tâm món lá non còn ngọt mát sương đêm. Tớ vừa ăn vừa ngâm nga vài câu hát thì chợt thấy bạn Rùa đang tập chạy dưới bãi cát cạnh sông. Thấy vậy tôi liền gọi to: “ Ê, Rùa ơi, anh bạn đang làm gì đây?”

Lúc này Rùa dừng lại và ngoái cái cổ dài ra trả lời tôi: “ Tôi đang tập chạy anh Thỏ ạ! Anh không nhớ sắp tới khu rừng của chúng ta có cuộc thi chạy à?”

Nghe thấy vậy tôi cười ha hả và nói mỉa mai Rùa:” Anh chậm chạp như sên lại còn đòi tập chạy. Không những thế còn cồng trên lưng cả cái mai to kềnh, anh chạy bao giờ mới tới đích”?

Rùa thấy tôi nói vậy có vẻ giận dữ. Anh ta nói với tôi: “Vậy anh có dám thi chạy với tôi không? Xem tôi và anh ai là người tới đích trước”. Tôi ôm bụng cười ngặt ngẽo khi nghe Rùa nói vậy. Tôi đương nhiên là đồng ý, không những thế tôi còn chấp Rùa chạy

trước nửa đường rồi tôi mới bắt đầu chạy. Lúc này thành viên của khu rừng như Cáo, Sóc, Gấu, chim... đều lũ lượt kéo đến cổ vũ cho cả 2 chúng tôi.

Khi anh Cáo phát hiệu lệnh bắt đầu thì anh bạn Rùa cầm đầu cầm cổ chạy. Nhìn anh ta hí hục chạy như sên bò với cái mai nặng trĩu trên lưng tôi thấy vừa thương vừa coi thường. Tôi mặc kệ Rùa đang dùng hết sức bình sinh để chạy, còn tôi nhón nhờ bắt bướm hái hoa. Tôi nghĩ “khi Rùa chạy được nửa đường thì tôi bắt đầu cũng chưa muộn. Đợi tới lúc Rùa gần tới đích thì tôi chạy vượt qua Rùa thì chiến thắng đó mới thật vẻ vang. Trong khu rừng này ai mà không biết đến tài chạy nhanh như gió của tôi và cũng chẳng có mấy ai bì kịp”. Tôi cảm thấy hài lòng và tự mãn với chiến lược đó. Tôi khoan thai nằm vắt vẻo trên tảng đá quan sát mọi thứ xung quanh. Tôi mơ màng ngắm trời mây xanh trong mát dịu. Nghĩ về giây phút tôi chiến thắng và vẻ mặt thua cuộc của anh bạn Rùa lòng tôi lâng lâng hạnh phúc, tôi lim dim ngủ lúc nào không hay. Bỗng tôi giật mình hốt hoảng nhớ tới cuộc thi, tôi bật dậy như lò xo rồi nhìn xuống quãng đường Rùa đang chạy. Nhìn thấy Rùa đã chạy gần tới đích, tôi điên cuồng lao về phía trước, ngã dúi dụi xuống bụi cỏ... nhưng ôi thôi không còn kịp, Rùa đã tới đích trước tôi .trong sự cổ vũ reo hò của các bạn trong khu rừng. Còn tôi thất bại một cách đầy xấu hổ. Từ đó trở đi tôi sống một cách khiêm tốn và ôn hoà hơn.

Qua câu chuyện về trải nghiệm đau buồn của tôi, chắc hẳn không chỉ có tôi mà rất nhiều người cũng cần rút ra cho mình bài học. Bài học về tính khiêm nhường, không chủ quan khinh địch và đừng bao giờ coi thường bất kỳ ai trong cuộc sống. Đôi khi điều làm chúng ta thất bại không phải là địch thủ mạnh mà là sự chủ quan tự mãn của chính chúng ta. Các bạn hãy cùng tôi ghi nhớ bài học đáng xấu hổ của tôi để luôn tự nhắc bản thân mình không bao giờ phạm phải nhé!

Học sinh: Đào Thảo An – lớp 5A3